

гласа на населението; а надзора надъ всичко това се повѣрява на смѣсена европейска комисия. Но най-ценната за насъ придобивка се крие другаде: — въ границитѣ на цѣлокупното българско отечество, начертани за пръвъ пжтъ отъ конференцията, може смѣло да се каже, подъ диктовката на графъ Игнатиевъ. Като оставимъ на страна направената отъ него отстъпка на лордъ Солсбъри въ полза на рѣдкитѣ гръцки заселища по брѣговетѣ на Бѣло Море, иначе *grosso modo* тегленитѣ граници стговарятъ на етнографнитѣ предѣли на българското племе. Трѣбва наистина да се очудваме на майсторския похватъ на Игнатиева, изхождайки отъ Пловдивско и Търновско, гдето възстанческитѣ движения и последвалитѣ ги нечувани звѣрства дадоха поводъ да се заговори за реформи, да замине далечъ отъ огнището на тия възстания и да обхване въ едно цѣло по-голѣмата частъ отъ Европейска Турция отъ устието на Дунава до Охридско езеро и отъ Шаръ-Планина до Черно Море. Надминати бидоха и най-смѣлитѣ блѣнове на съвременнитѣ патриоти. Остана далечъ Султановия ферманъ отъ 1870 год. Доста е да споменемъ, че споредъ фермана въ новоучреждаваната Екзархия влизаха отъ цѣла Тракия само Пловдивско и Сливенско — но съ изключение на доста мѣстности, а отъ Македония—единствено малката Велешка епархия. Вънъ отъ удивителната ловкостъ на гр. Игнатиева, тоя успѣхъ си дължи и на сложилото се у маркизъ Солсбъри убеждение, че въ случая руситѣ не гонятъ задни цели, а искрено преследватъ само подобрене участъта на християнитѣ въ Европейска Турция, обречена и споредъ него, поради непоправимостъта на турцитѣ, на пропадане. — Наистина дѣлото на Цариградската конференция не успѣ. Поведението на Австрия, а особено поведението на втория английски пълномощникъ сжръ Хенри Елиотъ, тогава посланикъ въ Цариградъ, бѣха достатъчни да разбере В. Порта, че Великитѣ Сили не сж единомудшни и тя, по тоя начинъ косвено насърдчена, отклони безъ повече предложенитѣ отъ конференцията реформи, защото били противни на буквата и на духа на Парижкия договоръ отъ 1856 и засѣгали нейния суверенитетъ и нейната политическа независимостъ.

Било писано да се обнажи мечъ на нашата освободителка, за да се сломи упорството на В. Порта. За да се не отиде до крайностъ, още презъ 1876 г. последва тържественото предупреждение на Александра II, направено въ речъта му предъ московското дворянство въ историческия Кремль. Но нищо не помогна: защото и тогава както и сега, следъ конференцията, Портата не вѣрваше въ единомудшието на силитѣ, а напротивъ си